

Könyörgő gyülekezet

Időpont: Húsvét utáni 5. vasárnap – 1954. május 23.

Alapige: Kol 4,2-4

„Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással; imádkozván egyszersmind mi értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell.”

A húsvét utáni 5. vasárnap ősegyházi neve: Rogate! Imádkozzatok! Ez a vasárnap tehát az imádság vasárnapja. Erről szól a kirendelt szentlecke, erről szól a mai igehirdetés is.

1. *Az imádságban állhatatosak legyetek!* Ezzel kezdődik a szentlecke.

Minden imádkozó ember tudja jól, mennyire rászorulunk erre a felhívásra. Jézus is kemény példázatokban tanította híveit arra, hogy az imádkozásban nem szabad megrestülni. Ez az imádkozásba való belefáradás mindig olyankor kísérti meg az embert, mikor nem jön felelet az imádságunkra, hanem hallgat Isten. Az emberek közötti beszélgetésben is úgy van, hogy ha csak az egyik beszél, a másik pedig folyton hallgat, végül a beszélőn is úrrá lesz a hallgatás. Előbb csak el-elakadozik a társalgás, azután egészen el is akad.

Isten hallgatása azonban egészen más. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten nem köteles felelni nekünk, s így nincs jogom arra, hogy érzékeny sértődöttséggel elhallgassak én is, ha hallgat Isten. Azután azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a hallgatás is felelet, mégpedig nem mindig visszautasító felelet. Isten sokszor az imádságunk felülvizsgálására akar kényszeríteni hallgatásával. Ebben a felülvizsgálatban rendszerint elmélyül és megszentelődik az imádságunk. Talán arra jövünk rá, hogy nem jó, amit kérünk, mert nem gondolunk Isten dolgaira, csak az emberi dolgokra. Talán arra jövünk rá, hogy nem jó az alap, amire állva terjesztjük elő kérésünket. Szánalmat akarunk ébreszteni Istenben a nyomorúság feltárásában ahelyett, hogy Krisztus érdeméért kegyelemért könyörögnénk. Talán arra jövünk rá, hogy igényesen türelmetlenek vagyunk, s Isten ritmusa más, mint a mi türelmetlen szívünké. Aki ilyenkor abbahagyja az imádkozást, az engedetlen Istennel szemben, aki állhatatosságot követel az imádkozótól, megfosztja magát az elmélyülés sok áldásától, s útját állja annak, hogy Isten teljesítse kérését.

Az imádságban való állhatatosságnak nagy segítsége a rendszeresség az imádkozásban. Megvan ugyan ennek az a kísértése, hogy elgépiesedik az imádkozó életünk, de nem okvetlenül kell minden szent szokásnak gépiessé válnia, lehet az drága alkalom és erő is arra, hogy Isten Szentlecke átsegítsen a holtpontokon.

Nem vagy-e most is az imádságba való belefáradás állapotában? Ne várj kívülről felfrissülést, hanem kezdj el újra imádkozni! Imádkozz azért, hogy tudj imádkozni, s fogsz tudni imádkozni!

2. *Az imádságban vigyázók legyetek!* Ez a szentlecke második felhívása.

Miért kell vigyázni az imádkozásban? Azért, mert az imádság nem valami lelki otthon, ahová visszavonulhatok, mikor megfáradtam e világ zaján, s ha oda bezárkózom, semmi és senki sem zavarhat meg. A Jézus által ajánlott (Mt 6,6), bezárt ajtajú belső szobában sincs egyedül az imádkozó ember. Az imádkozó emberen kívül nemcsak az Atya van ott, aki titkon néz, hallgat s felel, hanem az ősellenség is, az ördög, aki meg akarja akadályozni az igazi imádkozást. Minden igazi imádkozásnál hárman vannak tehát jelen: az imádkozó ember, az imádságot meghallgató Isten s az imádsággal feleselő Sátán. Hárman beszélnek, s néha egyszerre beszélnek. Harctér tehát az imádság, s a harctéren vigyázni kell, mert az ellenség lebecsülése előre biztos vereség a számunkra. Az ellenség pedig erős. Melyikünk nem tapasztalta még, hogyan tudja szétszórni a gondolatainkat! Észre sem vesszük, hogyan történt, csak arra eszmélünk rá, hogy már nem imádkozunk, hanem spekulálunk. A kezünk még talán össze van kulcsolva, s a fejünk lehajtva, de ez már mind csak póz, a lélek már régen nem imádkozik. – Az Isten válaszába is belebeszél az ördög. Megoldásokat juttat eszünkbe az Isten elé vitt kérdésekben, elindítja a képzeletünket, s észre sem vesszük, hogy már nem Istenre figyelünk, hanem lázas terveket szövünk. Ezért olyan nehéz központositott figyelemmel imádkozni. Ezért kell vigyázni és úgy imádkozni.

De nemcsak az imádságban, az imádság közben kell vigyázni, hanem az imádsággal, az imádság által is kell vigyázni. Az imádság ugyanis nemcsak veszélyes zóna, hanem egyben fegyver is a veszélyes zóna ellen. Ha megtámad a Sátán, nem érvelni kell ellene, nem megemberelni kell magunkat összeszedve minden erőnket, hanem imádkozni kell. Mégpedig nem csak a kísértésből való kiszabadulásért! Érdekes, hogy Pál, a nagy imádkozó, nem azt ajánlja, hogy a kísértés idején így imádkozzunk: „...ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól...”, hanem azt tanácsolja, hogy adjunk hálát ilyenkor Istennek, vagy ahogyan az ige mondja: Vigyázzunk az imádságban hálaadással! A hálaadó, Istent dicsőítő imádság vért a Sátán ellen, mely a Sátán tüzes nyilát megolthatja. Próbáld ki! Aki kipróbálta, Pállal együtt vallja: igaz.

3. *Az imádságban hálások legyetek!* Ez a szentlecke harmadik felhívása.

Erre is nagyon rá vagyunk szorulva. Sok imádság nem más, mint profán kunyerálás. Méltatlan hasonlattal élve olyan, mint mikor a haszontalan gyermek pumpolja jószívű édesatyját. Ha mindene megvan, akkor feléje sem néz, eszébe sem jut, de ha valamiben megszorul, akkor rögtön jelentkezik. Amit kap, élvezeteire költi és ellumpolja. Sokszor még megköszönni is elfelejti. Az a meggyőződése, hogy apjának kötelessége mindennel ellátni őt.

Még a komoly imádkozók életében is több a könyörgés, mint a hálaadás, holott világos, hogy sokkal több a megköszönnivalónk, mint a kérnivalónk. Chrysostomus egyházatyja beszél egy szent emberről, aki mikor imádkozni akart, mielőtt egyetlen szót is szólt volna, ezt szokta mondani: „Hálát adok Neked minden jótéteményedért, mellyel az első naptól kezdve mind a mai napig engem, méltatlant elhalmoztál; mindenért, amit tudok, de azokért is, amiket nem tudok, a nyilvánvalókért éppúgy, mint az elrejtettekért, cselekedeteidért éppúgy, mint igéd ajándékaiért; mindenért, amit helyeslő akarattal kaptam, de azokért is, amiket akaratom ellenére adtál; mindenért, amit én, méltatlan, megtapasztalhattam, a szorongatásokért és vigasztalásokért, a pokol büntetéseierért, amiket megmutattál, és a mennyországért, amelybe befogadtál engem.”

Ez a lélek lakozik-e a te imádságaidban is? Nem furdal a lelkiismeret azért, hogy sok mindent elfelejtettél megköszönni? Áldjad, én lelkem, az Urat!

4. *Az imádságban legyen helye a közbenjáró imádságnak is!* Ez a szentlecke negyedik felhívása, mikor így szól az apostol: „*Imádkozván egyszersmind mi értünk is...*” Pálnak az a kérése és felhívása, hogy a kolossébeliek imádságaiban kapjon helyet ő és munkatársa, Timótheus is.

Erre a figyelmeztetésre is nagyon rá vagyunk szorulva. Imádságaink tartalmilag inkább érdekimádságok, mint szeretetimádságok. Magunkért és azokért szoktunk leginkább imádkozni, akikhez az érdek szálai fűznek. Amikor tehát másokért imádkozunk, tulajdonképpen akkor is magunkért imádkozunk.

Szoktál-e rendszeresen imádkozni másokért: például a szomszédaidért, a munkatársaidért, a városodért vagy faludért, hazádért, a világ békességéért, azokért, akiknek kezébe van letéve emberileg a hatalom arra, hogy döntsenek sorsunk, hazánk és e világ sorsa felett? Helyt kapnak-e imádságaidban a betegek, öregek, haldoklók, elhagyottak, árvák, az élet hajótöröttjei? Szoktál-e imádkozni az ellenségeidért? Nem azért, hogy verje meg őket Isten, hanem azért, hogy bocsásson meg nekik. Tudod-e, hogy ha valaki vagy valami különösen eszedbe jut, ügye rád nehezedik, az azt jelenti, hogy a Szentlélek Isten juttatta eszedbe, s azt akarja, hogy imádkozzál érte?

Annyi a szeretet a szívedben, amennyi a közbenjáró imádság az ajkadon. Akit vagy amit nagyon szeretünk, azért nagyon imádkozunk, s nem szeretjük azt, akiért vagy amiért nem imádkozunk.

5. *Imádkozz az igehirdetőkért és az igehallgatókért!* Ez a szentlecke utolsó felhívása, mikor így szól: „*Imádkozván (...), hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok, hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell.*”

Az apostol római börtönéből írja ezt a levelet. Fogságában nem a saját sorsa foglalkoztatja leginkább, hanem Isten országának ügye, a pogányok üdvössége. Elnémított missziója fáj neki legjobban. Nem szolgálhat. De azután megvilágosodik előtte, hogy a börtönben is szolgálhat. Beszélhet az evangéliumról az öreinek és a fogolytársainak meg a látogatóinak. Olyanokhoz juthat el így az evangélium, akikhez máskülönben aligha talált volna utat. – Azután megvilágosodik előtte az is, hogy az imádság is szolgálat, mégpedig hatalmas erejű és korlátozhatatlan szolgálat. Imádságában főpapja lehet az egész világnak. Ezt gyakorolja is, s ehhez toboroz a kolossébeliekből is társakat, kérve őket,

hogy könyörögjenek az igehirdetőkért és az igehallgatókért. A könyörgésre Isten megjelenti a Krisztus titkát az igehirdetőnek, s megnyitja az ige ajtaját az igehallgatóban. Ilyenkor születik azután az ébredés.

Ha a nagy Pálnak szüksége van arra, hogy ezt a könyörgést kérje a maga számára, mennyivel inkább szükségem van akkor nekem erre. Megteszed-e? Hogy milyen lesz egy istentisztelet, az nem csak rajtam fordul meg, az igehirdetőn, nem csak azokon, akik eljönnek a templomba hallgatni az igét, hanem elsősorban az imádkozó hátvéden, mely egy-egy istentisztelet háta mögött felsorakozott. Vajon kik és hogyan imádkoztak ezért az istentiszteletért, ezért a prédikációért s ezért a mai gyülekezetért? Ámen.